

Milé sestry a bratři!

Počínaje 19. březnem 2021 vyhlásí papež František zvláštní rok rodiny. Jak oznámilo Tiskové středisko Svatého stolce, datum slavnosti sv. Josefa bylo zvoleno v souvislosti s pátým výročím zveřejnění apoštolské exhortace *Amoris laetitia*. **Odtud také titul tohoto zvláštního roku „Rodina Amoris laetitia“**, který vyvrcholí 10. Světovým setkáním rodin, plánovaným na červen 2022 v Římě.

Zkušenost pandemie silněji vynesla na světlo centrální úlohu rodiny jako domácí církve a zdůraznila význam vztahů mezi rodinami, které činí církev „rodinou rodin“ (AL 87). Prostřednictvím duchovních, pastoračních a kulturních iniciativ naplánovaných na rok „Rodiny Amoris Laetitia“ papež František zamýšlí oslovit všechna církevní společenství na světě a povzbudit každého jednotlivce, aby byl svědkem rodinné lásky – upřesňuje vyjádření vatikánského Úřadu pro laiky, rodinu a život. V rámci celoroční iniciativy dostanou farnosti, diecéze, univerzity, církevní hnutí a rodinná sdružení k dispozici materiály o rodinné spiritualitě, formaci a přípravě na manželství, o citové výchově mladých, svatosti manželů a rodin, které prožívají milost svátosti manželství v každodenním životě.

Úřad pro laiky, rodinu a život připravil zvláštní internetové stránky věnované roku „Rodiny Amoris Laetitia“ (www.amorislaetitia.va), které poskytují v pěti jazycích (anglicky, francouzsky, španělsky, portugalsky a italsky) informace a materiály k prožívání tohoto roku, jehož cílem je šířit křesťanské učení o rodině v kontextech problémů naší doby, lépe se obeznámit s textem apoštolské exhortace a magisteriem papeže Františka a konečně povzbudit biskupské konference, diecéze, farnosti a laická hnutí k větší pozornosti pro pastorační rodin. (Zdroj: Vatican News)

Milí přátelé a milé rodiny zvou vás, abychom si znovu přečetli apoštolskou exhortaci *Amoris laetitia* (česky *Radost z lásky*), kterou 8. dubna 2016 vydal papež František. Má podtitul **O lásce v rodině. Vydejme se společně na cestu být svědky rodinné lásky.**

V modlitbě o. Jiří, omi

FARNÍ POSTNÍ DUCH. OBNOVA S O. GÜNTHEREM ECKLBAUEREM, OMI

sobota **27. 3. 2020**

15.00 přednáška (**on-line**), 15.45 modlitba (**on-line**)

16.00 příležitost ke sv. smíření, 16.30 růženec, 17.00 mše sv.

Vše můžete sledovat živě na www.klokoty.cz

PŘEDSTAVUJEME NAŠE OBLÁTSKÉ STUDENTY TEOLOGIE V ŘÍMĚ – OTO

Požádali o odpovědi na pár otázek naše římské oblátské scholastiky. Jako první se máme šanci dozvědět něco víc o Otovi Medvedcovi, omi.

Můžeš se krátce představit?

Jmenuji se Oto, jsem misionář oblát Panny Marie Neposkvrněné a momentálně jsem „scholastik“ - studuji teologii v Římě. Narodil jsem se ještě za Československa v západních Čechách slovenským rodičům. Po maturitě jsem několik let v Plzni studoval historii. Miluju umění, krásu, procházky, dobré pivo, čerstvý chleba a slunečné zimní dny.

Jak ses ocitl u oblátů? Máš nějakou extra vzpomínku z toho období?

U oblátů jsem se ocitl skoro náhodou, ale vidím, že Ježíš si mě vedl a připravoval. Knězem a řeholníkem jsem sice chtěl být už od dětství, ale hodně mě přitahovaly kontemplativní řády. Obláty jsem znal z internetu, trochu i z televize a nedokázal jsem si představit, že bych byl jedním z nich. Jeden bratr (o. Vlastimil OMI) pak začal působit v Plzni a byl k dispozici studentům. Tam jsme se poznali. Náзор jsem ale nezměnil. Pochybovat jsem začal až na SDM v Madridu, v létě roku 2011. Týden před Setkáním se konal oblátský předprogram v Malaze na jihu Španělska, takže jsem byl skoro 2 týdny s obláty z celého světa. To je asi má extra vzpomínka: plac plný mladých lidí, mezi nimi obláty, kteří se mezi sebou nadšeně zdraví. Bylo to působivé svědectví o oblátském „rodinném duchu“. Tam někde je počátek mého OMI povolání.

Jaká byla tvoje cesta do Říma, kde teď studuješ? Kdo ti na ní byl a jak průvodcem?

Cesta do Říma vedla oklikou přes Německo, ale předtím se stala ještě jedna důležitá věc. Totiž, asi rok po SDM v Madridu jsem se rozhodl udělat zkušenost komunitního života v oblátské komunitě v Plasích (severní Plzeňsko) a společně

s Pavlem a Jaromírem jsme založili tzv. KVS – Komunitu Vtěleného Slova. Na plný úvazek se nám věnoval Vlastimil OMI a ostatní obláty nás v Plasích pěkně přijali; byli to o. Martin OMI a o. Jiří OMI. Po dvouleté zkušenosti jsme se rozhodli vstoupit do první fáze oblátské formace, která se konala v Německu. První výzva byla naučit se německy, ta druhá, kterou jsme přijali současně s první, byla přijmout úplně jinou kulturu. Zajímavé bylo, že třeba kurz němčiny jsme dělali v plném proudu uprchlické krize, takže naši spolužáci byli ze Sýrie, Somálska, Eritrei, Afghánistánu, byli muslimové, Kurdové atd.

Průvodců bylo hodně – to je výhoda oblátských (a věřím i jiných církevních) struktur – i když jste v cizí zemi, mluví na vás cizím jazykem a jste přinuceni pít jen cizí pivo, lidi kolem vás nemají špatné úmysly, chtějí vám pomoci se začlenit a jsou k vám celkově otevření. Průvodcem, i když na dálku, zůstával Vlasta OMI a přímo na místě se nám věnoval o. Norbert OMI a mě osobně i o. Vitus OMI – čtyřiaosmdesátiletý čípera z jihoněmeckého Ulmu. Po třech letech formace v Německu jsem mohl složit první řeholní sliby (tzv. první oblacy) a společně s Pájou a Michelem (spolubratrem z Německa) nás poslali do Itálie. A opět tu byla výzva nového jazyka a kultury...

Co utváří tvůj den? Máte nějaký společný projekt jako komunita?

Můj den je daný rytmem komunity a ten je tady daný hlavně studiem, prací, modlitbou a apoštolátem. Jsem v komunitě, které se říká formační, takže projekt naší komunity je formace. Je nás dohromady 15 oblátů, 4 kněží, 11 scholastiků ze 7 zemí a 3 kontinentů.

Většina scholastiků studuje na Lateránské univerzitě teologii, ale někteří dělají specializaci i na jiných univerzitách v Římě. Je tu třeba Joseph ze Senegalu, který kvůli mezináboženskému dialogu v jeho zemi studuje islám, nebo Patrick z Německa, který studuje církevní právo. Komunita je rozdělena do menších skupinek, kterým se říká „gruppi di vita“ – skupinky života. V nich se pravidelně jednou týdně scházíme a máme hodinové sdílení o tom, jak to v minulém týdnu šlo. Každá skupinka má na starosti různé praktické věci. Například já s několika dalšími se staráme o zahradu. Samozřejmostí je společná modlitba. Denně jsme společně v kapli asi 2 hodiny. Kromě toho máme i apoštolát – dva z nás chodí navštěvovat lidi do věznice Rebbibia, dva se věnují chudým (lidi bez domova, menšiny, chudé rodiny), tři z nás se věnují několika skupinkám mladých lidí. Ostatní chodí do okolních farností a pomáhají s animací nedělní liturgie (hraní, zpěv, ministrování) a s náboženstvím. Každý scholastik dělá jednu lidovou misi za rok, která trvá týden, někdy 10 dní.

Teď v čase pandemie jsme zavření v domě. Naštěstí máme velkou zahradu, tak se dá vyběhnout nebo pracovat. Stěžovat si nemůžeme. Studujeme individuálně a online, téměř všechen apoštolát se zastavil. Dvakrát do měsíce máme streamované setkání s dvěma skupinkami mládeže z okolí a jinak hodně telefonujeme a chatujeme. Slýcháme hodně příběhů od lidí, kteří se ocitli v nouzové situaci, kteří ztratili blízké, kteří jsou sami... Je hodně těch, kteří nás prosí o modlitbu, a to je to, co teď opravdu můžeme a děláme – modlíme se.

Co děláte vy studenti ve svém volném čase?

OMI story (poslechněte si Otovo svědectví o hledání životní cesty, vztahu k Bohu, povolání) <https://cutt.ly/qk74hly>

Když opravdu není co dělat, rád se procházím, čtu, maluju, spím ☺. Před pandemií jsem rád chodil po římských bazilikách (hlavně kvůli mozaikám) a rád jsem navštěvoval přátele.

Jak bys v pár větách popsal obláty misionáře? Co se ti na nich líbí?

Po těch několika letech je těžké říct něco stručně o oblátech. Jsme různí. To, co nás spojuje, bude asi ten rodinný duch, o kterém jsem už mluvil. Je to taková všeobecná atmosféra přijetí, bytí pro druhého. Biblicky by se dalo říct „jedno srdce a jedna duše“, což neznamená nepřítomnost konfliktů a jiných problémů. Naše komunity nejsou ideální utopistická místa, kam člověk uteče před světem, nebo aby nemusel řešit své problémy. Komunita je naopak prostředí, kde všechno vyjde na povrch, takže je to obrovská výzva, která, pokud jí přijmete, vám otevírá nové horizonty života. Najednou třeba začnete vidět nejen tu krásu, která ve světě je (a je jí hodně), ale i chudobu, která zraňuje a zraňuje především vás. Je to taková škola empatie, ve které se učíte, že je potřeba být blízko lidem. To bude asi další charakteristický znak oblátů: blízkost, a to zvlášť těm, které život semlel víc, než ostatní. Zároveň to není nic ideologického, je to spíš záležitost citlivosti. Na oblátech se mi tedy líbí rodinný duch a blízkost chudým.

Oblát je člověk, který zažil svou chudobu, ale poznal svobodu, která se skrývá v životě s Kristem Ježíšem. Poznali jsme, že on nás miloval a za nás se obětoval a že nám s ním Otec daroval i všechno ostatní. Naše volba je odpovědí na tento jeho dar.

Za odpovědi děkuje –hk-

Převzato z časopisu Očima misíí 2020

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ

Milé sestry a milí bratři,

když Ježíš svým učedníkům vysvětluje, že svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním plní Boží vůli, zároveň jim odhaluje hluboký význam svého poslání a zve je, aby se k němu připojili pro spásu světa.

Když se ubíráme postní cestou k velikonočním svátkům, připomínáme si toho, který se „ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2,8). V této době obrácení obnovujeme svou víru, čerpáme z „živé vody“ naděje a otevřeným srdcem přijímáme Boží lásku, která nás přetváří v sestry a bratry v Kristu. O velikonoční noci obnovíme své křestní závazky, a tak se skrze Ducha Svatého znovu zrodíme jako nové ženy a noví muži. Cesta postní dobou, stejně jako cesta křesťanským životem, prochází světlem zmrtvýchvstání, které prozařuje city, postoje a rozhodnutí každého, kdo chce jít za Kristem.

Podmínkou a důkazem našeho obrácení je půst, modlitba a almužna, jak je hlásá Ježíš (srov. Mt 6,1–18). Cesta chudoby a odříkání (půst), pomoc a láskyplný přístup ke zraněnému (almužna) a synovský rozhovor s Otcem (modlitba) nám umožní vyjádřit upřímnou víru, živou naději a čínorodou křesťanskou lásku.

1. Víra nás zve, abychom přijímali pravdu a stali se jejími svědky před Bohem a především našimi bratry a sestrami

Přijmout a žít pravdu zjevenou v Kristu znamená v této postní době nechat se především proniknout Božím slovem, které církev předává z generace na generaci. Tato pravda není intelektuálním konstruktem, vyhrazeným několika vybraným, nadřazeným a důstojným. Je poselstvím, kterého se nám dostalo a kterému můžeme porozumět inteligencí svého srdce, pokud bude otevřené pro nezměrného Boha, který nás miloval dříve, než jsme si to sami uvědomili. Touto pravdou je sám Kristus.

Zcela na sebe vzal naše lidství, a tím se stal cestou – náročnou, ale otevřenou všem – která vede k plnosti života.

Ti, kdo prožijí půst v odříkání a v prostotě svého srdce, objeví Boží dar a pochopí, že jsme stvořeni k Božímu obrazu a podobě a v něm dojdeme plnosti. Ten, kdo přijme chudobu a postí se, stává se chudým s chudými a „shromažďuje“ bohatství lásky přijímané a sdílené. Takto chápaný a žitý půst nám pomáhá milovat Boha a bližního. Jak učí sv. Tomáš Akvinský, láska je jako „hnutí zaměřující se pozorností na druhého tak, že se milující považuje za spojeného s ním v jedno“ (encyklika *Fratelli tutti*, č. 93).

Postní doba je dobou víry neboli dobou, kdy přijmeme Boha do svého života a dovolíme mu, aby si u nás „učinil příbytek“ (srov. Jan 14,23). Postit se znamená osvobodit svůj život ode všeho, co ho okupuje, od přemíry informací – pravdivých či nepravdivých –, spotřebních produktů, abychom otevřeli brány svého srdce tomu, který k nám přichází zcela chudý, ale „plný milosti a pravdy“ (Jan 1,14); Syn Boha Spasitele.

2. Naděje jako „živá voda“, díky které můžeme pokračovat na své cestě Samaritánka, kterou u studny Ježíš prosí, aby mu dala napít, nechápe, když jí říká, že by jí mohl nabídnout „živou vodu“ (Jan 4,10). Zpočátku si samozřejmě myslí, že jde o skutečnou vodu. Ježíš má ale na mysli Ducha Svatého, toho, kterého nám dá v plnosti ve velikonočním tajemství, aby v nás rozlil naději, která nezklame. Když Ježíš oznamoval své utrpení a svou smrt, zároveň zvěstoval naději: „třetího dne bude vzkříšen“ (Mt 20,19). Ježíš hovoří o budoucnosti, která se před námi otevírá díky Božímu milosrdenství. Doufat s ním a díky němu znamená věřit, že dějiny nekončí s našimi chybami, násilím, nespravedlností

a hříchem, které přibíjí na kříž Lásku. Znamená to čerpat z jeho otevřeného srdce Otcovo odpuštění.

Žijeme v době plné obav, pocítujeme nejistotu a vlastní křehkost. Slova o naději proto mohou provokovat. Ale postní doba je tu, abychom měli naději, abychom znovu obrátili svůj zrak k trpělivosti Boha, který neustále pečuje o své stvoření, zatímco my s ním mnohdy nakládáme špatně (srov. encyklika *Laudato si'*, č. 32–33, 43–44). Svátý Pavel nás důrazně vybízí k naději v usmíření: „Smířte se s Bohem!“ (2 Kor 5,20). Když je nám odpuštěno ve svátosti smíření, která je jádrem našeho obrácení, sami se stáváme šířiteli odpuštění: když se dostane odpuštění nám, můžeme ho zprostředkovat v ohleduplném rozhovoru, můžeme potěšit toho, koho zasáhla bolest. Díky Božímu odpuštění můžeme svými slovy a skutky prožívat Velikonoce v duchu bratrství.

Postní doba nás vybízí, abychom říkali „druhým slova, která povzbuzují, posilují, utěšují, podněcují, a ne slova, která ponižují, zarmucují, popuzují, opovrhují druhým“ (Fratelli tutti, č. 223). K tomu, abychom předali naději, mnohdy stačí „laskavý člověk, který je ochoten odložit své obavy a starosti stranou a projevit zájem, obdarovat úsměvem, říct povzbudivé slovo, naslouchat uprostřed všeobecné lhostejnosti“ (tamtéž, č. 224).

V usebrání a v tiché modlitbě obdržíme naději v podobě inspirace a vnitřního světla, které vnese jas do úkolů a rozhodnutí našeho poslání. Proto je nezbytné usebrat se v modlitbě (srov. Mt 6,6) a ve skrytosti se setkat s laskavým Otcem.

Prožívat postní dobu v naději znamená si uvědomit, že v Ježíši Kristu jsme svědky nové doby, ve které Bůh „tvoří vše nové“ (srov. Zj 21,1–6). Přijmeme tak naději od Krista, který dal svůj život na kříži a kterého Bůh třetího dne vzkřísil, a jsme připraveni „obhájit se před každým, kdo se nás ptá po důvodech naší naděje“ (1 Petr 3,15).

3. Láska, která kráčí plná soucitu a bdělosti v Kristových stopách, je nevyšším vyjádřením naší víry a naší naděje

Křesťanská láska se raduje, když vidí druhého růst. Proto trpí, když druhý zažívá bolest, když je osamocený, nemocný, bez domova, přezíraný, v nouzi... Křesťanská láska nás pobízí, abychom vycházeli ze sebe, sdíleli se a vytvářeli společenství.

„Sociální láska“ umožňuje dělat pokroky směrem k civilizaci lásky, k níž se může každý z nás cítit být povolán. Láska se svým tíhnutím k univerzálnosti je schopná budovat nový svět, protože není nějakým prázdným citem, ale nejlepším prostředkem k objevování účinných cest pro rozvoj všech“ (Fratelli tutti, č. 183).

Křesťanská láska je darem, který našemu životu dává smysl. Díky ní považujeme ostatní, kteří jsou v nesnázích, za členy naší rodiny, za přátele, bratry. Ani drobnost, o kterou se láskyplně rozdělíme, nezapadne, ale promění se ve zdroj života a štěstí. Tak tomu bylo v případě vdovy ze Sarepty, která se rozdělila o svou mouku a olej, upekla chléb a podala ho proroku Eliášovi (srov. 1 Král 17,7–16). Stejně tomu bylo s chleby, které Ježíš požehnal, rozlámал je, dal svým učedníkům a nasytil velký zástup (srov. Mk 6,30–44). Stejně tomu bude s naší almužnou, ať už je menší nebo větší, ale nabízená prostě a s radostí.

Prožívat postní dobu s křesťanskou láskou znamená postarat se o toho, kdo prochází utrpením, je opuštěný, zachvácen strachem z pandemie covid-19. Uprostřed velkých nejistot ohledně budoucnosti si připomeňme slova, kterými se Bůh obrací ke svému služebníku:

„Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil“ (Iz 43,1), a spolu s laskavostí nabídneme i slovo povzbuzení, aby bližní mohl zakusit, že ho Bůh miluje jako svého syna.

„Jedině pohled proměněný láskou může způsobit, že uznáváme důstojnost druhých, a v důsledku toho si vážíme chudých a přijímáme je v jejich důstojnosti, vážíme

si jejich identity a kultury, a tím je doopravdy integrujeme do společnosti“ (Frattelli tutti, č. 187).

Milí bratři, milé sestry, v každé životní etapě je třeba věřit, doufat, milovat. Kéz nám toto pozvání prožít postní dobu jako cestu obrácení, modlitby a sdílení našich dober pomůže obnovit osobní a společnou víru, kterou nám dává živý Kristus, naději, již vzbuzuje Duch Svatý, a lásku, jejímž nevyčerpatelným pramenem je Otcovo milosrdné srdce.

Panna Maria, Matka Spasitele, která věrně setrvává u paty kříže i v srdci církve, ať nám pomůže svou starostlivou přítomností a požehnání Zmrtvýchvstalého ať nás provází na cestě k velikonočnímu světlu.

*Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského
dne 11. listopadu 2020,
v den památky sv. Martina z Tours*
FRANTIŠEK

PÁTEČNÍ KŘÍŽOVÉ CESTY NA KLOKOTECH V NAŠEM KOSTELE BĚHEM POSTNÍ DOBY - 16.30 h

- ✚ 5. 3. NEOKATECHUMENÁTNÍ SPOLEČENSTVÍ
- ✚ 12. 3. MODLITBY MATEK
- ✚ 19. 3. DĚTI
- ✚ 26. 3. CHARISMATICKÁ OBNOVA
- ✚ 2. 4. VELKÝ PÁTEK - O. JIŘÍ, OMI – VENKOVNÍ KC – 15.30 h
(PRO SENIORY V KOSTELE 15.45 h)

POSTNÍ ALMUŽNA 2021

Peníze za požitky, jež si během postu odřeknete, můžete vložit do papírové kasičky, kterou si můžete vzít z kostela domů.

Výtěžek almužny v Klokotech a Dražicích bude rozdělen na:

- ✚ pomoc rodinám prostřednictvím **Charity**
můžete zaslat také na účet 4200143282/6800 VS 20214501
- ✚ pastorační aktivity pro rodiny v rámci **Pastoračního střediska BCB**
- ✚ na pastorační činnost oblátů v **Zimbabwe (P. Karel Mec, OMI)**
můžete dát také do postní kasičky v kostele na oltáři sv. Barbory
můžete zaslat také na účet 244816241/0300 VS 560

14. 3. - neděle - **sbírka na topení** v našem kostele

PAPEŽ FRANTIŠEK: POSTNÍ DOBA JE CESTOU NÁVRATU K BOHU

Od otroctví po svobodu

Vyzval křesťany, aby vyhodnotili, jakým směrem se ubírá náš život a jak vytrvale kráčíme po naší cestě k Bohu. „Cesta postní dobou je exodus, je to exodus z otroctví do svobody.“ Na této cestě se budeme cítit v pokušení k návratu ke svým starým zvykům. Ale podle papeže směr naší cesty můžeme znovu objevit tím, že se podíváme na Boží slovo a to bez ohledu na to, kolikrát klopýtáme. „Na nohy nás staví Otcovo odpuštění: prvním krokem na naší cestě zpět je Boží odpuštění, zpověď“ řekl papež František. Dále papež připomněl, že se musíme vrátit k Ježíši. Stejně jako malomocný, který se vrátil, aby mu poděkoval, i nám „prospěje Ježíšovo uzdravení. Je zapotřebí mu ukázat své rány a vyslovit: „Ježíši, jsem zde před tebou, se svým hříchem a ubohostí. Ty jsi lékař, můžeš mne vysvobodit. Uzdrav mé srdce, uzdrav mne z malomocenství.“ Boží slovo žádá, abychom se vrátili k Otci a Ježíši. A jsme také vyzváni, abychom se vrátili k Duchu Svatému. Popel, který je dnes sypaný na naše hlavy, nám připomíná, že jsme prach. „Avšak do tohoto našeho prachu Bůh vdechl svého Ducha života.“

Sestup v lásce do vlastního nitra

Na závěr své homilie nám papež František připomněl, že půst je ten správný

čas na cestu k Bohu i k našim bratrům a sestrám. „Postní doba je pokorné sestupování do vlastního nitra a k druhým. Znamená to pochopit, že spása není výstup za slávou, nýbrž pokoření z lásky do naprosté nepatrnosti.“ Bez ohledu na to, jak často klopýtáme, můžeme se vždy obrátit ke Kristovu kříži a rozjímat nad Jeho ranami o našich vlastních nedostacích a prázdnotě. „Abychom na této cestě neztratili směr, postavme se před Ježíšův kříž, který je Božím mlčenlivým stolcem. Hleďme denně na jeho rány, rány, které si odnesl do nebe a každodenně je ukazuje Otci ve své přímělné modlitbě. Hleďme denně na jeho rány. V oněch otvorech rozpoznáváme naši prázdnotu a provinění, zranění hříchem, údery, které nám ublížily. Jeho rány jsou pro nás otevřeny a jeho ranami jsme byli uzdraveni (srov. 1 Petr 2,25; Iz 53,5). Polibme je a pochopíme, že právě tam, v nejbolestnějších trhlinách našeho života, nás Bůh očekává ve svém nekonečném milosrdenství. Právě tam, kde jsme nejvíce zranitelní a nejvíce se stydíme, nám Bůh vyšel naproti. A nyní, poté, co nám vyšel vstříc, nás zve, abychom se k Němu vrátili a znovu se těšili z toho, že nás miluje.“

(Zdroj: Vatican News)

HROMNIČNÍ POUŤ OTCŮ A MATEK V KLOKOTECH

Dne 2. února 2021 se také v poutním kostele v Klokotech slavil svátek Uvedení Páně do chrámu. Mši svatou celebroidl P. Karl Zaiser, OMI a na začátku bylo žehnání svící a zászvětná modlitba. Svíce, „hromničky“, se zapálené dávaly do oken a měly spolu s modlitbou chránit před boufkami a bleskem. V promluvě P. Zaiser objasnil význam tohoto svátku. Účastníci, inspirováni Marií a Josefem, přinesli také ve svém srdci do kostela svoje děti a vnoučata a prosili nebeského Otce a Pannu Marii Klokotskou o požehnání pro naše děti,

o ochranu a dar víry a odvrácení zla od našich rodin.

Přejeme všem, aby Světlo, které rozptyluje tmu, vstupovalo do našich srdcí a ukazovalo nám správnou cestu v našich životech. Jistou cestu, kterou je Ježíš. Ať každé setkání s živým Pánem je chvílemi milostí, očisty, posvěcením.

Děkujeme otci Karlovi a ostatním za oslavu tohoto významného svátku.

Ing. Pavel Vejskrab
(redakčně kráceno)

Klokoty – události březen 2021		<i>Pokud není uvedeno jinak, mše sv. každý den po-so 17 h ne 7.30, 8.30 a 10 h</i>
5. 3. pátek	První pátek v měsíci - celodenní adorace v kostele 11 - 16.30, 17.30 - 18.30 h svátost smíření 16.30 - 17.00, 17.30 - 18.30 h Křížovou cestu povede Neokatechumenátní společenství - 16.30 v kostele	
7. 3. neděle	3. neděle postní • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h Dražice mše sv. v 8.30 h	
9. 3. úterý	Pastorační rada - 18 h on-line	
12. 3. pátek	Křížovou cestu povede společenství modlitby matek - 16.30 h v kostele sv. smíření a výstav Nejsvětější sv. 17.30-18.30 h v kostele	
13. 3. sobota	Výroční den zvolení papeže Františka	
14. 3. neděle	4. neděle postní • mše sv. v 7.30, 8.30 a v 10 h sbírka na topení v našem kostele Dražice mše sv. v 8.30 h	
17. 3. středa	svátek biskup Mons. Vlastimil Kročil a P. Vlastimil Kadlec, OMI	
19. 3. pátek	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie - doporučený svátek Křížovou cestu povedou děti - 16.30 v kostele Svátost smíření a výstav Nejsvětější svátosti 17.30-18.30 h	
20. 3. sobota	*P. Vyhnálek, OMI	
21. 3. neděle	5. neděle postní • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h pro rodiny s dětmi Dražice mše sv. v 8.30 h	
25. 3. čtvrtek	Slavnost Zvěstování Páně Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti	
26. 3. pátek	Křížovou cestu povede CHO - 16.30 v kostele Svátost smíření, výstav Nejsv. Svátosti 17.30 - 18.30 h pá-so-ne Triduum Modliteb matek	
27. 3. sobota	Duchovní obnova - P. Günther Ecklbauer - 15.00 h - přednáška on-line 15.45 h - modlitba - on-line 16.00 svátost smíření, 16.30 růženec, 17 h mše sv.	
28. 3. neděle	Květná (pašijová) neděle • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h přineste si kočky na posvěcení 16 h řeckokatolická mše sv. Dražice mše sv. v 8.30 h • Změna na letní čas - posouvá se z 02 na 03 h začátek Svatého týdne	
Možnost ke sv. zpovědi po-so 16.30 - 17.00, v pátek 17.30 - 18.30 nebo kdykoliv po domluvě.		
Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty, Staroklokotská 1, Tábor 390 03 tel: 381 232 584 e-mail:rkf.tabor-klokoty@dicb.cz http://www.klokoty.cz http://www.oblati.cz Dary na opravy a provoz našeho poutního místa můžete zasílat účet u České spořitelny 4634722329/0800. Na požádání vystavíme potvrzení. najdete nás také na Facebook a Twitter		
Administrátor farnosti: P. Jiří Můčka, OMI, tel.: 731 402 862 Farní vikáři na Klokotech: P. Karel Zaiser, OMI, tel.: 731 402 860 P. Martin Sedloň, OMI, tel.: 731 621 241 pastorační asistentka: Janka Pecherová, tel: 731 139 306 koordinátorka MMD - Mgr. Hana Koukalová, tel.: 603 224 665		

Děkujeme za dobrovolný příspěvek na tisk našeho „Fiatu“, výrobní náklady na 1 výtisk činí téměř 5 Kč.
Můžete vhodit do kasičky v kostele.